

Sygn. akt *XVII AmE 66/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o udzielenie koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 28 marca 2014 roku Nr (...)

orzeka:

oddala odwołanie

Sygn. akt *XVII AmE 66/14*

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z 28 marca 2014 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE” lub „Prezesem Urzędu”) na podstawie art. 35 ust 3, w zw. z art. 33 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku prawo energetyczne, w związku z art. 50 pkt 2 oraz art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 104 k.p.a. postanowił odmówić udzielenia przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., posiadającemu numer w rejestrze przedsiębiorców KRS: (...) oraz numer identyfikacji podatkowej NIP (...) koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy prawo energetyczne, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

W odwołaniu od powyższej decyzji, powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (zwany dalej (...)) wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 100zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powód w odwołaniu zarzucił zaskarżonej decyzji rażące naruszenie norm:

- art. 33 ust. 1 pkt. 2 ustawy prawo energetyczne poprzez jego niewłaściwą interpretację, prowadzącą do uznania, że pożyczka udzielona powodowi nie oznacza, że powód dysponuje odpowiednimi środkami finansowymi gwarantującymi prawidłowe wykonanie działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi,

- art. 107 § 3 k.p.a. poprzez niewskazanie podstawy prawnej w zakresie stwierdzonej przez pozwanego niezgodności planowanego sposobu prowadzenia działalności z aktualnie obowiązującymi przepisami prawa, w tym w szczególności z rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw naftowych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc przy tym iż po dokonaniu ponownej analizy akt sprawy oraz zarzutów zawartych w odwołaniu nie stwierdził podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. Pozwany odniósł się do przedstawionych przez powoda zarzutów podtrzymując wyrażone w wydanej decyzji stanowisko.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym 29 sierpnia 2013 roku pod numerem KRS (...), posiadając kapitał zakładowy w wysokości 5000,00 zł. (KRS – k. 8 akt administracyjnych)

Wnioskiem z 21 października 2013 roku powód wniósł o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, w postaci oleju napędowego, benzyny silnikowej inne niż benzyny lotnicze oraz gazu płynnego. Powód wskazał, iż jego działalność opierać się na tzw. „czystym obrocie” bez infrastruktury technicznej należącej do powoda, który nabywać będzie paliwo od producentów paliw w kraju. (wniosek - k. 2 akt administracyjnych). We wniosku powód wskazał, iż w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności dysponuje kwotą 100.000,00 zł pozyskaną z pożyczek, na dowód czego załączył kopie pożyczki: udzielonej przez M. B. oraz udzielonej przez spółkę S (...) Sp. z o.o.. (umowy – k. 6 i 7 akt administracyjnych)

Wraz z powyższym wnioskiem powodowa spółka przedłożyła m. in. zaświadczenie z dnia 18 października 2013 roku wydane przez (...) BANK (...) S.A., z którego wynika iż przedsiębiorca posiada na rachunku spółki środki finansowe w wysokości 0,00 zł (zaświadczenie - k. 26 akt administracyjnych).

Pismami z 19 listopada 2013 roku oraz 5 lutego 2014 roku pozwany wezwał (...) do nadesłania wskazanych dokumentów i złożenia wymaganych wyjaśnień. (pisma – k. 30 i 56 akt administracyjnych)

W odpowiedzi na ww. wezwania Prezesa URE powód pismami z 3 grudnia 2013 roku, 3 stycznia 2014 roku oraz 20 lutego 2014 roku złożył wymagane wyjaśnienia i dokumenty. (pisma – k. 32,34 i 58 akt administracyjnych)

Pismem z 5 marca 2015 roku Prezes URE poinformował powoda o zakończeniu postępowania dowodowego pouczając o prawie do zapoznania się z zebrany materiał dowodowy oraz złożenia ewentualnych uwag i wyjaśnień, z którego powód nie skorzystał. (pismo – k. 65 akt administracyjnych)

Decyzją nr (...) z 28 marca 2014 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił udzielenia przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. (decyzja – k. 71 akt administracyjnych)

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości. (odwołanie – k. 10 akt sądowych)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawidłowości powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu przedstawione przez powoda w odwołaniu twierdzenia zostały bardzo lakonicznie uzasadnione, sprowadzając się w zasadzie do polemiki z treścią rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu. Powód nie powołał żadnych dowodów skutecznie podważających ustalenia poczynione w toku postępowania administracyjnego.

Odnosząc się do wysuniętych przez powoda zarzutów dotyczących naruszenia postępowania administracyjnego Sąd uznał je za całkowicie bezzasadne, ponieważ nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Sąd rozpoznając sprawę z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nie może ograniczać się do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Ewentualne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania sądowego i nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu. Celem postępowania jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór powstający pomiędzy stronami dopiero po wydaniu zaskarżonej decyzji, a nie przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego. Wniesienie do Sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym Sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego, na co wielokrotnie wskazywał tak Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak też Sąd Apelacyjny oraz Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach (np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku, sygn. akt III CRN 120/91, wyroku z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98, wyrok SOKiK z dnia 18 lutego 2004 roku o sygn. akt XVII AmT 2/03).

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy. Rolą Sądu jest ustalenie w oparciu o argumenty i dowody powołane przez strony, czy doszło do naruszenia przepisów ustawy, w jakim zakresie doszło do takiego naruszenia oraz czy środki zastosowane przez Prezesa Urzędu są zgodne z przepisami ustawy oraz wymogami zasady proporcjonalności.

Przechodząc do drugiego z podniesionych przez powoda w odwołaniu zarzutów należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy prawo energetyczne wykonywanie działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania przez przedsiębiorcę koncesji, którą w myśl przepisu art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo energetyczne, Prezes URE udziela wnioskującemu, który dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź jest w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania.

Uwzględniając gwarancyjną funkcję koncesji wobec uczestników obrotu zdaniem Sądu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki trafnie uznał, że w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy do nie udzielenia powodowi koncesji. Rozważania Prezesa URE były całkowicie uzasadnione, a zaistniały w sprawie stan faktyczny dawał podstawę do wydania zaskarżonej decyzji.

Analizując niniejszą sprawę Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że na podstawie zebranych informacji dotyczących przedsiębiorcy Prezes URE miał prawo uznać, że nie daje on rękąmi prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej. Należy przede wszystkim wskazać, iż zgodnie z załączonym przez powoda do wniosku o udzielenie koncesji bilansem na 15 października 2013 roku posiadane przez powoda aktywa trwale posiadały wartość na poziomie 0,00 złotych, natomiast aktywa obrotowe na poziomie 4020,80 złotych (k. 16 i 17 akt administracyjnych), natomiast zgodnie z bilansem przedstawiającym stan z 19 lutego 2014 roku powód nadal posiadał aktywa trwale o wartości 0,00 złotych, a jedynymi aktywami obrotowymi poza

środkami pochodzącymi z tytułu pożyczki był kapitał podstawowy o wartości 1803,48 złotych. (k. 59 i 59 verte akt administracyjnych).

W ocenie Sądu organ udzielający koncesji w sposób prawidłowy ustalił, iż wykazane przez powoda środki nie mogą stanowić gwarancji prawidłowego wykonywania działalności. Wielkość deklarowanych przez wnioskodawcę rocznych obrotów oraz prowadzonej działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi uzasadnia obawę pozwanego, iż ryzyko wystąpienia ewentualnej szkody jest znaczne. Okoliczność ta, przy jednoczesnym posiadaniu kapitału, który mógłby gwarantować zaspokojenie ewentualnych roszczeń osób trzecich, w pełni uzasadnia twierdzenie, iż powód nie posiada zdolności do regulowania przyszłych zobowiązań związanych z planowaną działalnością gospodarczą bez utracenia płynności finansowej. Posiadanie przed powoda środków pochodzących praktycznie tylko z pożyczek, które pożyczkodawcy mogą w każdym momencie odebrać wskazują wyraźnie na brak możliwości zagwarantowania prawidłowego wykonywania przez (...) Sp. z o.o. działalności koncesjonowanej.

Powyższe jest zgodne z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 8 maja 2007 roku o sygn. akt VI ACa 38/07, w którym wskazano, iż podmiot ubiegający się o koncesję powinien wykazać dysponowanie odpowiednimi kapitałami w momencie składania wniosku lub udokumentować możliwość ich uzyskania w przyszłości. Dowodem takim mogą być np. umowy zawarte z przyszłymi inwestorami, bankami lub innymi instytucjami kredytowymi, uchwały o nowej emisji akcji wraz z umowami o subwencję usługową lub inwestycyjną. W przedmiotowej sprawie takich dowodów powód nie przedstawił.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie powoda orzekając jak w sentencji.

SSO Dariusz Dąbrowski